

# Ada Maria Soto

Stille nachten

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

## I

Het Bureau had vele zondes begaan tijdens zijn bestaan en die werden achter slot en grendel en versleuteld bewaard, waren bestempeld met woorden als UITERST VERTROUWELIJK en ALLEEN BESTEMD VOOR... Deze zondes werden zelfs verborgen voor de agenten die hadden geholpen ze te begaan.

Er was maar één zonde binnen de organisatie waar elke agent toegang tot had en waar iedereen van op de hoogte was, ongeacht rang of positie. Subniveau drie, de kantine. Gelegen boven de servers (vermoedelijk) en onder de ruimte vol hightech gadgets (zo ging het gerucht) was het een plek die Arthur zelden bezocht en niet alleen omdat hij de voorkeur gaf aan zijn eigen kookkunsten. In het zeldzame geval dat hij er door een onverwachte late dienst toe werd gedwongen daar koffie en een in plastic gewikkelde witte belegde boterham te halen, deed de kwaliteit ervan hem aan een schoollunch denken. Misschien was het zelfs nog wel iets erger.

Hij wist niet of Martin ooit in de kantine was geweest, aangezien hij voor hun kennismaking had geleefd op schijfjes appel en nu grotendeels at wat Arthur hem voorzette. Maar goed, een keer per jaar bood de kantine, misschien uit patriottisme of misschien wel uit schaamte, een heerlijk Thanksgiving-buffet aan voor degenen die moesten werken of die zich vrijwillig voor een dienst hadden aangeboden zodat anderen thuis bij hun familie konden zijn.

Hij sloot zich met twee borden in zijn handen, één voor zichzelf en één voor Martin, aan in de rij. Martin had ietwat grote ogen opgezet bij het zien van het buffet, iets wat Arthur had herkend als verwarring en mogelijk een overweldigende paniek.

Hij had hem niet gevraagd of hij ooit eerder een Thanksgiving-maaltijd had meegemaakt, wetende dat het antwoord nee zou zijn, heel lang geleden of niet in deze vorm. In plaats daarvan had hij

Martin de opdracht gegeven om bij Carol te gaan zitten.

Martins bord had meer weg van een vleeswarenplankje met van alles een beetje behalve van bepaalde smaken en texturen waarvan hij wist dat Martin die niet lekker vond. Voor zichzelf schepte hij een berg koolhydraten op, legde er een paar stukjes kalkoen bij en bedekte het geheel met jus. Er waren momenten om professionele presentatievaardigheden in te schakelen, maar dit was zijn eigen Thanksgiving-maaltje.

Hij zette Martins bord voor hem neer. Carol zei daar niets over. Gedurende Martins maandenlange vermissing was zij voor hem een schouder geweest om op uit te huilen, waardoor zij beter dan wie ook zijn relatie met Martin begreep.

Ze bestudeerde echter wel Arthurs koolhydraatrijke bordje bedekt met vleesjus. ‘Als ik naar de groente vraag, klink ik dan net als je moeder?’

‘Het is Thanksgiving. De enige acceptabele groentes zijn sperziebonen die zijn gekookt in champignonsoep bedekt met gefrituurde uitjes en daarna zijn gebakken tot ze elke voedingswaarde hebben verloren.’

‘En ik dacht nog wel dat jij meneertje Pietluttig was met je “Ik werkte op mijn vijfde al in een restaurant”.’

‘Dat ben ik ook en dat is ook zo, maar er zijn uitzonderingen en dit is er een van.’ Hij keek naar Martin, die zijn bord bestudeerde en zijn vork met enige achterdocht boven de cranberrysaus liet hangen. Dat was het enige waar Arthur over twijfelde, aangezien Martin niet van eten leek te houden dat in de categorie “plakkerig” zou kunnen thuishoren. Hij had niet eens de moeite genomen om aardappelpuree voor Martin op te scheppen. ‘Smeer er een beetje van op de kalkoen. Dat brengt de smaken in evenwicht.’

Carol was de enige in wier bijzijn hij dit zou zeggen. Hoewel de rest van het Bureau inmiddels iets positiever over Martin dacht (vooral gebaseerd op geruchten dat zijn verwondingen waren veroorzaakt door een of andere James Bond-achtige missie waar de andere analisten alleen van konden dromen), was Martin zuinig op zijn privacy en voelde hij zich nog steeds niet op zijn gemak bij te veel interactie.

Martin smeerde heel zorgvuldig wat van de cranberrysaus op een klein stukje kalkoen en nam een hapje. Hij kauwde langzaam, zoals hij dat bij elk nieuw soort voedsel deed, knikte kort en nam nog een hapje.

‘Hoe gaat het in Argentinië?’ vroeg Arthur aan Carol, nadat Martin nog een paar happen had genomen.

Carol haalde haar schouders op. ‘Langzaam. Geruchten najagen van boeren die een eeuw geleden rare, botvormige stenen hebben gevonden. Alleen maar barbecueën en maté drinken.’

‘Het opwindende leven van een paleontoloog.’

Carol proostte spottend met haar glas.

‘Ik weet zeker dat de kinderen graag een update zouden krijgen over eventuele ontdekkingen als ze weer terug is,’ merkte Martin op.

‘Ik zal het doorgeven. Ze geniet van een publiek dat niet bestaat uit directe concurrenten voor subsidies. Volgens de nieuwste onderzoeken blijkt dat dinosaurussen misschien hebben gekwaakt als enorme ganzen. De kinderen zullen dat vast interessant vinden.’

Tijdens het voorleesurtje op zaterdag hadden de kinderen het college over donzige dinosaurussen van Carols vriendin geweldig gevonden, ook al had Arthur nu permanent het beeld in zijn hoofd van een tyrannosaurus bedekt met gele dinodons als een of ander hels paaskuiken.

‘Ganzen zijn kwaadaardig,’ merkte Martin botweg op, terwijl hij hen aankeek.

Arthur twijfelde er niet aan dat daar een verhaal achter school, maar in plaats van om meer informatie te vragen knikte hij en dat maakte een tijdje een eind aan het gesprek. Strikt genomen waren ze nog aan het werk en er was niet veel tijd om de kalkoen naar binnen te werken. Arthur hield echter Martin in de gaten en was trots te zien dat hij alles had geproefd en zeker de helft van wat er op zijn bord had gelegen op had gegeten.

Martins diëtiste zou ook blij zijn. Blijkbaar had zijn opmerking ‘Ik weeg op het moment meer dan voor het incident’ bij zijn vorige afspraak geen goede indruk achtergelaten over zijn vermogen om op de lange termijn goed voor zichzelf te zorgen. Martin was naar

huis gestuurd met een geheel nieuw dieet dat Arthur in maaltijden had verwerkt die Martin kon en ook daadwerkelijk zou eten. Het was een heel project, maar Arthur was geduldig.

Carol keek op haar horloge. ‘Nou, er wachten nog heel wat verslagen op me. Heren, dit was gezellig en veel leuker dan te zien hoe mijn moeder en grootmoeder heel passief-agressief worden over een vulling.’

‘Durf ik het te vragen?’ Arthur had daarover zelf ook een sterke mening.

‘Maisbrood versus karnemelkbroodjes.’

‘Maisbrood.’

Carol rolde met haar ogen. ‘Het is zetmeel dat in een kalkoen wordt gepropt.’

Arthur keek Martin aan. ‘Maisbrood,’ herhaalde hij.

Martin keek hem op zijn beurt ietwat verward aan met een glimlachje om zijn lippen.

Arthur klopte op de deur van zijn manager en wachtte op de uitnodiging. Hij had de beste man maar twee keer gesproken sinds de dag dat hij naar de vijfde verdieping was ‘gepromoveerd’.

Er klonk zacht ‘Binnen!’ achter de deur en daar gaf hij snel gehoor aan.

‘U wilde me spreken, meneer?’

‘Ja. Ik heb bericht van hr ontvangen dat je nog geen B-837-formulier hebt ingevuld en ze wilden dat ik er bij je over zou zeuren, dus bij deze.’

Arthur snapte het niet. Hij ging er prat op dat hij de vereiste formulieren op juiste wijze en op tijd invulde. Hij deed zijn bestaingsangifte zelfs al in januari. ‘Pardon, welk formulier is dat, B-837?’

‘Een romantische of seksuele relatie met een andere medewerker of contractant van het Bureau.’

‘Ik... eh...’ Arthur voelde zijn wangen gloeien en wist niet wat hij moest zeggen. Het was nooit bij hem opgekomen om het ‘neukformulier’ zoals er door de bottere werknemers naar werd verwezen in te vullen. Zijn relatie met Martin was van vriendschappelijk

overgegaan in iets meer en dat was zo soepel verlopen dat er geen datum was op de kalender waar hij naar kon wijzen en zeggen: 'Ja, dat is de dag dat onze relatie begon en dat zal ik in box 14A aangeven.' En aangezien hun telefoontjes en berichten in de gaten werden gehouden, kon hij niet beweren dat hij niets met Martin had, want de helft van het Bureau had opnames gehoord waarop hij snikkende boodschappen had ingesproken op Martins telefoon gedurende de maanden dat hij werd vermist.

Agent Collins schatte Arthurs ongemak verkeerd in en rolde met zijn ogen. 'Luister, iedereen weet het en het kan niemand iets schelen. Volgens mij zijn er agenten die romans schrijven, gebaseerd op jullie verhaal. Vul dat formulier nu maar in.'

'Ja, meneer.' Arthur vroeg zich af wat de aspirerende schrijvers van het Bureau zouden zeggen als ze wisten dat ze samen vooral kookten, boeken lezen en af en toe naar oude films gingen. 'Heeft agent Grove een formulier ingevuld?'

'Hoe moet ik dat verdomme weten? Ik ben zijn baas niet.'

'Niet?' Arthur had de indruk gehad dat agent Collins de leidinggevende was van iedereen in deze vleugel van de verdieping.

'Hij zat al in dat hokje voor ik hier zat en zit daar waarschijnlijk nog als ik met pensioen ga. Jij weet vast meer over wat hij doet dan ik.'

'We hebben het niet over het werk.'

'Mooi, zo hoort het. Ga nu maar je formulieren invullen.'

## 2

Het begon altijd met een druk in zijn oren die de kleinste geluidjes leek te vergroten of misschien geluidjes creëerde die er niet eens waren. Martin knipperde naar de geprinte tekst en gebruikte een hand als zonneklep in een poging zijn ogen tegen het snelle flakkeren van de tl-lampen te beschermen.

Het Bureau had hem voorzien van een topkwaliteit koptelefoon en een schermlezer als onderdeel van hun we-hebben-het-zo-erg-verneukt-dat-je-daadwerkelijk-een-zaak-zou-hebben-ook-al-zijn-we-een-enge-overheidsinstantie-klaag-ons-alsjeblijft-niet-aan-compensatie. Helaas had je niets aan schermlezers als je pagina na pagina een gekopieerde tekst in een piepklein font moest lezen.

Hij dwong zich ertoe diep en regelmatig te ademen om de zuurstoftoevoer te maximaliseren en zijn kaken te ontspannen. Hij had pillen die hij kon innemen, maar dan raakte hij buiten westen en hij moest dit werk af zien te krijgen. Zijn leidinggevende wilde morgenochtend vroeg een verbaal verslag, dus hij moest dit stuk lezen en dan kon hij naar huis gaan.

Hij ademde opnieuw diep in en voelde de druk achter zijn ogen toenemen. Hij had nog geen pijn, maar hij wist dat die eraan zat te komen. Elk geluid klonk onnatuurlijk hard. Hij hoorde Arthurs toetsenbord op slechts een paar meter afstand klikken. Hij typte niet snel. Hij was waarschijnlijk al uren klaar met zijn werk en zat nu op hem te wachten. Hij kon Arthur een berichtje sturen dat hij naar huis moest gaan, dat hij nog veel werk had, maar dat zou niet het gewenste effect hebben. Arthur zou naar zijn bureau komen, één blik op zijn gezicht werpen en weten wat er aan de hand was.

Hij moest zich concentreren, daarna kon hij de pillen nemen en misschien buiten westen raken voor hij door de pijn in foetus-houding op de vloer in de badkamer belandde. De dokters hadden

hem ervan verzekerd dat zijn hersenen genazen. Dat hij überhaupt een paar pagina's met tekst kon lezen zonder een verlammende hoofdpijn te krijgen was een positief teken, maar dat veranderde het feit niet dat hij nooit migraine had gehad tot zijn tweede week terug op kantoor toen hij van de pijn had moeten overgeven en zijn ogen niet open had kunnen doen vanwege het licht.

Hij had de laatste bladzijde gelezen, stopte het dossier in de la en deed die op slot, mogelijk harder dan nodig was. Hij verzamelde vlug zijn spulletjes, voelde dat zijn handen begonnen te beven. Alles leek een misselijkmakend groene kleur te hebben en zijn maag keerde zich om.

'Shit!' Hij was te langzaam.

'Hé.'

Hij probeerde zijn gezicht te ontspannen voor hij zich naar Arthur toe keerde, maar de frons op Arthurs gezicht gaf aan dat hem dat niet was gelukt.

'Hoe erg is het?' Arthur stelde de vraag gelukkig heel zacht.

'Ik red het naar huis.'

'Oké, dan gaan we.'

Het lukte Martin de donkere bril uit zijn zak te halen die zijn ogen vrijwel geheel afsloten. Er kwam net genoeg licht binnen dat hij tegen niemand zou opbotsen, maar meer ook niet. Het kantoor was nagenoeg verlaten en de helft van de verlichting was al uit, maar dat was toch nog te veel.

Arthur liep naast hem, raakte hem niet aan, droeg niet bij aan de overprikkeling, maar bleef wel dicht bij hem om hem te steunen of om hem op te vangen mocht hij vallen. Ze stapten de lift in en hij proefde bijna gal toen die hen naar de garage bracht.

Met zijn bril op was het bijna te donker in de garage om iets te kunnen zien. Hij voelde Arthurs hand bij zijn elleboog, warm, zelfs door zijn colbertje heen. Arthur stuurde hem naar de auto zodat hij zijn bril niet af hoefde te zetten. De eerste tekenen van die bonzende pijn begonnen zich te vertonen, bij elke bons weer wat erger.

Hij liet Arthur de autogordel bij hem omdoen en drukte zijn handen over zijn oren. Hij had thuis een noise cancelling kopte-



lefoon en een oogmasker dat elk beetje licht buitensloot dat hij niet graag droeg.

Hij onderdrukte een kreun toen het dichtgaan van het autoportier een trilling door zijn hele lichaam liet gaan. Hij wist dat hij zich in het bijzijn van Arthur niet stoïcijns hoefde op te stellen. Hoewel Arthur hem niet op zijn ergst had gezien, had hij wel de nasleep meegemaakt. Nachtmerries waar hij niet uit kon ontwaken. Fysiotherapie waar zijn ledematen niet bewogen zoals ze dat zouden moeten doen. Martin probeerde er niet over na te denken. De auto kwam in beweging en hij probeerde zich alleen op zijn ademhaling te concentreren om door de pijn en misselijkheid heen te komen.

De auto bewoog langzaam. Arthur nam elke bocht ruim om de G-krachten te minimaliseren en liet de auto uitrollen bij elk stoplicht. Martin waardeerde wat hij probeerde te doen, maar het zou uiteindelijk geen verschil maken. Hij telde de afslagen, probeerde zich af te leiden terwijl hij probeerde vast te stellen hoeveel langer hij het nog moest volhouden.

De auto kwam tot stilstand en de motor sloeg af. De afwezigheid van licht was bijna net zo'n schok als het gerommel van de verbrandingsmotor. Hij verroerde zich niet, wist niet of hij daar wel toe in staat was.

'Zal ik je pillen halen zodat je die hier kunt innemen?'

Hij durfde zich niet te bewegen. Hij durfde niet eens te ademen. Hij vond dit vreselijk. Niet alleen de pijn, maar de hulpeloosheid, de behoefte aan hulp. Jarenlang was hij er prat op gegaan dat hij volledig onafhankelijk was. Nu was het zo dat als Arthur er niet was, hij afhankelijk zou zijn van de hulp van vreemden. Hij bewoog zich niet, maakte geen geluid, was bang voor de pijn en de reactie van zijn eigen lichaam daarop.

'Oké,' fluisterde Arthur.

Hij hoorde Arthur uitstappen, het geluid van zijn voetstappen vervagen. Hij haalde zo oppervlakkig mogelijk adem. Hij wist uit ervaring dat hij een black-out niet kon forceren. Zelfs als de pijn op zijn ergst was kon hij zijn adem niet zo lang inhouden.

Het was stil op het parkeerterrein, maar hij hoorde nog steeds

de geluiden van de straat. Terwijl de auto's en af en toe een vrachtwagen voorbij denderden, probeerde hij te bedenken hoeveel tijd er was verstreken. Was Arthur gewoon weggelopen? Had hij besloten dat hij er genoeg van had en had hij hem hier laten zitten om zijn eigen rommel te laten opruimen? Wat stom om dat te denken. Het was stom en onlogisch om dat zelfs maar te overwegen. Arthur was loyaal. Dat was een van de kenmerkende eigenschappen waar het Bureau naar op zoek was: loyaliteit en een bereidwilligheid om te dienen. Om de een of andere reden had Arthur die eigenschap van loyaliteit op hem toegepast. Waarom? Geen idee.

Hij hoorde nu voetstappen naar de auto toe komen. Hopelijk was dat Arthur. Hij was niet in staat om zijn toestand uit te leggen aan een politieagent of een onschuldige omstander, en de enige kans die hij had om bij een ontvoerder weg te komen was door op hem te kotsen.

De auto piepte toen de sloten opensprongen en hij kromp ineen. Zijn portier ging open. Hij kon zijn ogen niet opendoen om te controleren of het Arthur was, omdat hij die stevig dicht had geknepen. De spieren van zijn gezicht leken te zijn bevroren.

'Ik heb het vloeibare spul en je koptelefoon.'

Arthurs stem klonk zacht en rustig, maar kwam toch als een schokgolf bij Martin binnen. Hij liet langzaam zijn handen zakken en liet Arthur de lompe koptelefoon opzetten. Die voelde als een klem, maar het ruwe geluid van de straat werd gedempt en klonk ver weg. Hij wist wat er nu zou volgen. Hij vond het niets, maar er was geen andere manier om dit soort pijn te verlichten. Hij voelde Arthur voorzichtig zijn jasje opzij duwen en de panden van zijn overhemd achter zijn broekband vandaan trekken. De lucht was kil op zijn blote zij en hij klemde zijn kaken op elkaar toen er met een koud alcoholdoekje over zijn huid werd gestreken. Een korte, scherpe pijn en hij onderdrukte een zacht geluidje. Hij wist dat het wolkje warme lucht dat hij daarna tegen zijn huid voelde een onnodige verontschuldiging was.

Hij haalde langzaam adem. Dit zou de pijn niet volledig wegnemen, daar was het veel te laat voor. Het zou die echter wel zodanig laten afzwakken dat hij zijn appartement kon bereiken om daar

in slaap te vallen. Hopelijk zonder tussen die twee dingen door te moeten braken.

Hij voelde dat zijn spieren zich begonnen te ontspannen van de algehele kramp die was opgetreden. Dat moest voor Arthur het teken zijn geweest om te beginnen met het proces om hem de auto uit te krijgen, behoedzamer dan als hij een bom onschadelijk had moeten maken. Hij vermeed elke snelle beweging en elk geluid, zette zijn voeten buiten neer en werd overeind getrokken. De pijnstillers werkten al zodanig dat hij zijn ogen iets open kon doen om te kijken waar hij was.

Arthur pakte zijn sleutels. Hij had nog steeds het exemplaar dat Martin hem in die ziekenhuiskamer had gegeven toen hij hoge koorts had gehad en bang was geweest zijn wekelijkse afspraak in de bibliotheek te missen. Hij had hem nooit teruggevraagd en Arthur had dat nooit aangeboden. Hij zou even hebben gelachen als hij niet had beseft wat voor pijn dat zou hebben veroorzaakt. Zoveel van hun relatie leek erom te draaien dat hij ziek of gewond was. Hij had jaren, zelfs decennia gestreefd naar een bijna perfecte zelfredzaamheid, toen was Arthur in zijn leven gekomen en had zijn lichaam besloten het te begeven, al had zijn lichaam natuurlijk geen schuld aan de ontvoering en de hevige gevolgen daarvan. Hij wist precies welke analist hij daarvan de schuld kon geven en had grootse plannen voor zijn uiteindelijke wraak.

Arthur bracht hem naar zijn slaapkamer. 'Moet je nog naar de wc?'

Martin schudde zijn hoofd. Dat was een vergissing, een grote. Hij sprintte naar de badkamer waar hij zich hard op zijn knieën liet vallen voor het toilet. Zijn lichaam protesteerde tegen het voedsel van die dag, elk spier gilde het verontwaardigd uit. Hij was zich ervan bewust dat Arthur naast hem zat terwijl hij zich vasthield aan het koude porselein. Hij raakte hem niet aan. Hij wist wel beter. Niet nu elke zenuw overgevoelig was en afgestemd was op pijn.

Zijn lichaam probeerde nog een minuut iets te verwijderen wat er niet was, gewoon omdat het verder niets kon doen. Hij kon wel huilen, maar dat zou niets bijdragen aan de situatie. Hij had zijn ogen opnieuw dichtgeknepen, maar hij voelde Arthur opstaan,

hoorde water in de wasbak spetteren en voelde een koud glas tegen zijn vingertoppen zodat hij wist dat het er was. Hij nam een slokje, meer om de vieze smaak uit zijn mond te krijgen, en voelde dat Arthur weer op de harde badkamervloer ging zitten.

‘Wat doe je hier?’ fluisterde Martin, terwijl hij een koppige mengeling van pijn, woede en zelfmedelijden voelde.

‘Waar zou ik anders moeten zijn?’ zei Arthur.

*Bij iemand die niet gebroken is*, wilde hij antwoorden.

‘Ik heb een B streepje 837 ingevuld voor hr met jouw naam erop. Ik ben precies waar ik zijn moet.’

Martin stak zonder iets te zien zijn hand uit en pakte die van Arthur vast, omdat er, onder alle pijn, een warm en vredig gevoel in hem opkwam.

Eerder verschenen van Ada Maria Soto:

*Stille liefde*